

μείο έμπνευσης του Ναθάνιελ Όλμστιντ. Από κοντά έμοιαζε όπως ακριβώς το είχε φανταστεί.

Έξω από το ξέφωτο ακούστηκε το ροκάνισμα κάποιου μικρού πλάσματος και το κοράκι έκρωξε ξανά. Οι θόρυβοι προκαλούσαν νευρικότητα στον Έντι, αλλά είπε από μέσα του πως ετούτα τα δάση ήταν γεμάτα με σκίουρους, ευταμίες και ποντίκια, όλα τους ακίνδυνα πλάσματα, που όμως έκαναν ένα σωρό παρόμοιους θορύβους. Προσπαθώντας να μην ακουστεί τόσο τρομαγμένος όσο ένιωθε, ρώτησε τάχα αδιάφορα: «Όλ' αυτά είναι καλά κι ωραία, όμως τι σχέση έχει το βιβλίο μου μ' ένα άγαλμα;».

«Δε σ' έφερα εδώ για να δεις κάποιο τυχαίο άγαλμα. Σ' έφερα εδώ για να δεις αυτό το συγκεκριμένο άγαλμα. Και μη νομιζεις πως το πρόσεξες καλά».

«Τι εννοεις;»

Ο Χάρις γλίστρησε δίπλα στο άγαλμα κι έγειρε κάτω από το βιβλίο. «Εδώ».

Ο Έντι έσκυψε και χώθηκε κι εκείνος κάτω από το βιβλίο. Πάνω του υπήρχε κάτι σκαλισμένο. Ο Έντι έγειρε πιο κοντά για να το δει. Πάνω στο πέτρινο εξώφυλλο του βιβλίου ήταν χαραγμένο ολοκάθαρα το σύμβολο που υπήρχε στην πρώτη σελίδα του *Αινιγματικού χειρόγραφου*.

 Κρύος αέρας χώθηκε κάτω από τα ρούχα του Έντι, κάνοντάς τον ν' ανατριχιάσει. «Τι στην οργή γίνεται εδώ;» είπε.

Ο Χάρις για ένα λεπτό δεν απάντησε. Στεκόταν δίπλα του και τον κοιτούσε.

Τελικά είπε: «Δεν είναι ανατριχιαστικό; Ξέρω πώς νιώθεις».

Ο Έντι άπλωσε το χέρι του και με το δάχτυλό του χάιδεψε την κρύα πέτρινη ράχη του βιβλίου. «Πώς έμαθες γι' αυτό το μέρος;»

«Όταν εξαφανίστηκε ο Ναθάνιελ Όλμστιντ» είπε ο Χάρις «η πόλη οργάνωσε μια ομάδα έρευνας. Έφτασαν μέχρι αυτό το ξέφωτο. Είναι τοπικός θρύλος στο Γκεϊτογουίντ. Κανείς δεν ξέρει στα σίγουρα ποια αναπαριστά αυτό το άγαλμα, ποιος το σκάλισε ή γιατί βρίσκεται εδώ».

«Αλήθεια; Κανείς δεν προσπάθησε να το βρει;»

«Άκουσα κάποια παιδιά του λυκείου να λένε πως είναι το άγαλμα ενός τάφου» είπε ο Χάρις κι έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του παντελονιού του.

«Τάφος εδώ, στη μέση του δάσους;» Η σκέψη τού έφερε ξανά ανατριχίλα. «Σε ποιον ανήκει;»

Ο Χάρις κούνησε το κεφάλι του. «Κανείς δεν ξέρει. Δεν υπάρχει κανένα όνομα στην πέτρα» ψιθύρισε. «Αλλά λένε επίσης πως αυτό το δάσος... είναι στοιχειωμένο».

«Στοιχειωμένο;» είπε ο Έντι ρίχνοντας μια ματιά πίσω του. «Πώς στοιχειωμένο;»

«Μερικοί λένε πως έχουν δει το φάντασμα μιας γριάς να τριγυρίζει γύρω από το σπίτι του Ναθάνιελ Όλμστιντ».

«Αλήθεια;» Ο Έντι κοίταξε το άγαλμα. Το κορίτσι τον κοίταζε με τα άδεια του μάτια.

«Και δεν είναι το μόνο που έχουν δει οι άνθρωποι

εδώ επάνω» συνέχισε ο Χάρις. «Ο κόσμος λέει ιστορίες για παράξενα ζώα, αλλόκοτους θορύβους και τα παρόμοια».

Παράξενα ζώα; Το στομάχι του Έντι σφίχτηκε. «Το πλάσμα που έπεσε πάνω στο αυτοκίνητο του μπαμπά μου, στο δρόμο του Μπλακ Ρίμπον, έμοιαζε πολύ αλλόκοτο» είπε. Όμως δεν ανέφερε ότι ο ίδιος νόμισε πως ήταν κάποιο τέρας. Όλα είχαν συμβεί τόσο γρήγορα, που δεν ήταν πια σίγουρος για το τι είχε δει ακριβώς. «Μήπως πρόσεξες τίποτε παράξενο την τελευταία φορά που ήρθες εδώ;»

Ο Χάρις γέλασε. «Αν έβλεπα, νομίζεις πως τώρα θα έκοβα βόλτες μαζί σου ανάμεσα στα δέντρα;»

Ο Έντι χασκογέλασε κι αυτός. «Μάλλον όχι».

«Εντάξει, έχω ακούσει κάτι θορύβους που δεν μπορούσα να εξηγήσω και μια δυο φορές είδα κάποια σκιά να κινείται, όταν όμως στράφηκα να κοιτάξω, δεν υπήρχε τίποτε εκεί. Εξάλλου, είμαι αρκετά σκεπτικιστής όσον αφορά τέτοιου είδους πράγματα. Μπορεί να μου αρέσουν τα βιβλία του Όλμσπιντ, όμως γνωρίζω τη διαφορά ανάμεσα στην πραγματικότητα και τη φαντασία». Ο Έντι δεν τον πολυπίστεψε. Ο Χάρις συνέχισε: «Όμως οι άνθρωποι στην πόλη αντιμετωπίζουν σοβαρά το θρύλο του αγάλματος. Μιλάνε. Μερικοί πιστεύουν πως, αν μείνεις για πολύ εδώ πάνω, το φάντασμα του κοριτσιού θα σε ακολουθήσει σπίτι σου. Πως σε στοιχειώνει μέχρι να σε τρελάνει. Γι' αυτό, μάλλον, η βιβλιοθηκάριος φρόικαρε, όταν της έδειξες το βιβλίο σου. Η κυρία Σιν σίγουρα έχει ακούσει για το σύμβολο στο άγαλμα. Όταν, λοιπόν, το είδε και στην πρώτη σελίδα του βι-

βλίου σου, θα σκέφτηκε πως ήδη είχες έρθει εδώ πάνω. Δεν ήθελε να την ακολουθήσει κι αυτή το φάντασμα».

«Αυτό είναι χαζό» είπε ο Έντι μ' ένα βεβιασμένο γέλιο. «Αλήθεια τα πιστεύουν αυτά οι κάτοικοι του Γκεϊτογούντ;»

Ο Χάρις γέλασε κοροϊδευτικά. «Μερικοί στα σίγουρα. Όμως πάλι, μερικοί είναι σίγουρα τρελοί, αν θες τη γνώμη μου».

«Απ' ό,τι φαίνεται, κάποιος είναι αρκετά τρελός για να κάνει εκείνο το γκράφιτι στο άγαλμα, στην πόλη». Καθώς ο Χάρις του έριξε μια ματιά όλο κατανόηση, ο Έντι συνέχισε: «Ήταν τόσο παράξενο. Κάποιος είχε ζωγραφίσει εκείνο το απαίσιο πρόσωπο πάνω στο βάθρο με μαύρες σπείρες για μάτια».

Ο Χάρις χαμογέλασε απρόθυμα και σταύρωσε τα χέρια του. «Κάποτε κάποιος έγραψε με σπρέϊ σ' έναν τοίχο στο μαγαζί της μητέρας μου *Η γυναίκα παρακολουθεί με μεγάλα μαύρα γράμματα*. Κάναμε εκατό χρόνια να το σβήσουμε».

«Κάποιος μουντζούρωσε το μαγαζί σας εξαιτίας της Κατάρας του Όλμσιντ; Δε θέλουν να πουλάτε τα βιβλία του;»

«Ακριβώς» έγνεψε ο Χάρις. «Πιστεύουν πως όσο λιγότεροι άνθρωποι περάσουν από την πόλη τόσο λιγότερους... μπελάδες θα έχουν. Γι' αυτούς το Γκεϊτογούντ είναι γεμάτο με μικρά άθλια μυστικά και η εξαφάνιση του Ναθάνιελ Όλμσιντ είναι το πρώτο από αυτά. Όμως η μητέρα μου ήταν φίλη του και ποτέ δε θα σταματήσει να πουλάει τα βιβλία του στο μαγαζί της — όσο κι αν κάποιοι επιμένουν να ζωγραφίζουν άσχημα πράγ-

ματα στην πρόσοψή του... ή όσοι κι αν είναι αυτοί που πιστεύουν πως τα τέρατά του είναι αληθινά».

Ένα ζευγάρι κατακίτρινα μάτια πέρασαν για μια στιγμή από το μυαλό του Έντι. Θυμήθηκε τα άρθρα που είχε διαβάσει στο ίντερνετ για την κατάρα. «Αλήθεια, υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν πως τα τέρατα είναι πραγματικά;» ρώτησε σφίγγοντας ακόμη περισσότερο την τσάντα του.

«Ναι, μερικοί. Όπως τα ζώα που λένε πως είδαν σ' αυτά τα δάση. Εγώ ποτέ δεν τα είδα, όμως έχω ακούσει κάποιους να λένε πως μοιάζουν με αυτά που περιέγραφε ο Ναθάνιελ Όλμστιντ στα βιβλία του. Ότι συμβαίνει στην πόλη το ρίχνουν πάνω του, και δεν είναι καν εδώ πια. Ο κόσμος σταμάτησε να πηγαίνει στον κινηματογράφο, στην οδό Μείν, εξαιτίας των πλασμάτων που λένε πως υπάρχουν πίσω από την οθόνη. Και τα εργοστάσια έκλεισαν όταν οι ιδιοκτήτες τους άρχισαν να βρίσκουν τεράστιες αυλακιές στα μηχανήματά τους. Ο κόσμος έλεγε πως έμοιαζαν με σημάδια από δαγκωματιές. Και φυσικά όταν η γέφυρα του Νιου Μιλ κατέρρευσε, μερικοί κατηγορήσαν τα τρολ του Ναθάνιελ. Και μετά ό,τι ακολούθησε ήταν αναπόφευκτο. Όταν έκλεισαν τα εργοστάσια, πολλοί άνθρωποι έφυγαν από την πόλη. Αυτό κατέστρεψε σχεδόν το Γκεϊτσογούντ, έτσι είναι λογικό να θέλουν οι άνθρωποι να ρίξουν σε κάποιον την ευθύνη, όμως...»

«Και το σύμβολο στο άγαλμα;» ρώτησε ο Έντι. «Ξέρεις τι σημαίνει; Διάβασα κάτι για το ελληνικό γράμμα π, που είναι παρόμοιο σχεδόν με το σύμβολο που είναι χαραγμένο εδώ» είπε δείχνοντας το κορίτσι.

«Σωστά... στα μαθηματικά. Ίσως. Μπορούμε να το ψάξουμε, όμως δεν είμαι πολύ καλός σ' αυτό το μάθημα. Και δεν έχω ιδέα από ελληνικά. Αυτό που ξέρω είναι πως το βιβλίο που βρήκες είναι σημαντικό. Χάρηκα τόσο που σε είδα στο σχολείο σήμερα... που δεν ήσουν απλώς άλλος ένας λάτρης του Όλμσιντ, που τον κυνήγησε ο γερο-Γουόλι, η νυφίτσα. Η μαμά μου τον φωνάζει έτσι» είπε ο Χάρις μ' ένα κακεντρεχές χαμόγελο. «Όλη τη νύχτα σκεφτόμουν το βιβλίο σου. Ο κώδικας πρέπει κάτι να σημαίνει. Το σύμβολο στο άγαλμα είναι το συνδυακό στοιχείο. Σ' έφερα εδώ για να καταλάβεις... Το μυστικό του βιβλίου που έχεις στη σάκα σου δεν αφορά μόνο τον κώδικα. Αφορά κι αυτό το μέρος, αυτό το άγαλμα. Μπορεί να αφορά και τον ίδιο τον Ναθάνιελ Όλμσιντ προσωπικά. Ποιος ξέρει... Ίσως αν αποκρυπτογραφήσουμε το βιβλίο, ν' ανακαλύψουμε τι πραγματικά του συνέβη. Ίσως να μπορέσουμε ν' αποκαταστήσουμε τ' όνομά του. Τότε ο κόσμος θ' αφήσει ήσυχη τη μαμά μου».

«Ναι, σίγουρα!» συμφώνησε ο Έντι. «Και ο Ναθάνιελ Όλμσιντ θα μας δώσει ένα αυτόγραφο του ή κάτι τέτοιο... αν είναι, ξέρεις... ακόμη ζωντανός». Μόλις πρόφερε τις λέξεις, ένιωσε ανόητος, αναιδής, ειδικά εδώ, τόσο κοντά στο μέρος όπου είχε ζήσει εκείνος ο άντρας. Στράφηκε στην απέναντι πλευρά του ξέφωτου. «Όστε πιστεύεις πραγματικά πως το βιβλίο ίσως ανήκε στον Ναθάνιελ Όλμσιντ;»

Το έδαφος ήταν κατηφορικό. Στο τέρμα, όπου γινόταν επίπεδο, ο λόφος συναντούσε μια λίμνη κάπου δέκα μέτρα πιο κει. Τα δέντρα στην αντίπερα όχθη έγκρυσαν μια απότομη βραχώδη λοφοπλαγιά, που έ-

μοιαζε να κρέμεται πάνω από το νερό. Ανάμεσα από το παχύ τους φύλλωμα διακρίνονταν οι ρίζες τους, που είχαν γραπωθεί πάνω στην πέτρα. Κοντά στις παρυφές του νερού μερικά μακριά κλαδιά γεμάτα φύλλα κρέμονταν από τα δέντρα και ταλαντεύονταν πάνω ακριβώς από την ήρεμη επιφάνεια, χαϊδεύοντας το είδωλό τους με ινώδεις σκιές.

«Αν όχι σ' αυτόν, σίγουρα ανήκε σε κάποιον που γνωρίζει το Ανώνυμο Δάσος και την Ανώνυμη Λίμνη» είπε ο Χάρις, ακολουθώντας τον Έντι μέσα από το ξέφωτο στην κορυφή της πλαγιάς, «όπως και το σύμβολο στο άγαλμα».

«Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε από την πόλη» είπε ο Έντι. «Σωστά;» Πήρε ένα πετραδάκι από την άκρη του ξέφωτου πριν αρχίσει να κατεβαίνει το λόφο.

«Ναι. Όμως σ' όποιον κι αν ανήκε στο παρελθόν, τώρα είναι δική μας δουλειά να βρούμε τι γράφει».

Ο Έντι έγνεψε ταραγμένος. Άραγε ο Χάρις του πρότεινε να δουλέψουν μαζί; Δηλαδή να γίνουν φίλοι; «Ναι» είπε καθώς πλησίαζαν την άκρη της λίμνης. «Εί-ναι δική μας δουλειά».

«Από πού αρχίζουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Χάρις.

Μόλις βρέθηκαν στην όχθη, ο Έντι πέταξε το πετραδάκι στη λίμνη. Εκείνο αναπήδησε αρκετές φορές πάνω στο νερό, που αντανakλούσε τον ουρανό, πριν βουλιάξει στο βυθό. «Εγώ έχω πάρει ήδη ένα βιβλίο για κώδικες από τη βιβλιοθήκη, όμως είναι πραγματικά ακαταλαβίστικο και σχεδόν άχρηστο». Το κοράκι τούς φώναξε ξανά από την κορυφή του λόφου κοντά στο άγαλμα, δυνατώτερα αυτή τη φορά.

«Τότε ξέχασέ το. Είμαι σίγουρος πως μπορούμε να βρούμε μόνοι μας κάποιες ενδείξεις».

Ο Έντι ήταν έτοιμος να βγάλει από τη σάκα του το *Αινιγματικό χειρόγραφο* για ν' αρχίσουν αμέσως, όταν κοντά στην αντίπερα όχθη η ήρεμη επιφάνεια της λίμνης ξαφνικά ρυτίδωσε, λες και κάτι μεγάλο αναδυόταν από μέσα της. Το κοράκι πέταξε ψηλά στον ουρανό. Τα αγόρια κοιτάχτηκαν με γουρλωμένα μάτια.

«Νομίζω πως ο ήλιος είναι έτοιμος να δύσει!» είπε ο Χάρις και απομακρύνθηκε από την όχθη.

«Το είδες αυτό;» ρώτησε ο Έντι. Μικρά κύματα ανατάραζαν το νερό στο κέντρο της λίμνης. Έκανε ένα βήμα μπροστά, προσπαθώντας να διακρίνει κάτι μέσα στο θαμπό καθρέφτισμα του γαλανού ουρανού. Αυτό που είδε ήταν μια σκιά να κινείται και να συστρέφεται μέσα στα θολά νερά, κάπου πέντε μέτρα από την όχθη. Το σχήμα της του θύμιζε σύννεφο καταιγίδας που συστρέφεται και γιγαντώνεται καθώς πλησιάζει. Πίσω τους απλώθηκε σιωπή, λες κι όλοι οι κάτοικοι του δάσους ήθελαν να είναι απαρατήρητοι. Από εκεί όπου στεκόταν έβλεπε τη σκοτεινή νεφελώδη σκιά να αναδύεται από τα βάθη προς την επιφάνεια της λίμνης, ένα μαύρο σημάδι με διάμετρο ενάμισι μέτρο. Οι άκρες της σκιάς αυτής έδειχναν να πάλλονται και ν' αναταράσσονται, σαν μια γροθιά που άνοιγε αργά και άπλωνε τα μακριά της δάχτυλα προς την επιφάνεια της λίμνης. «Μήπως είναι πετρελαιοκηλίδα;» ρώτησε ο Έντι.

«Δεν ξέρω τι είναι!» είπε ο Χάρις έχοντας καρφώσει τα μάτια του στη σκιά, που συνέχιζε να μεγαλώνει. Τώρα είχε γίνει διπλάσια. Έτσι όπως απλωνόταν προς

τα έξω, βάφοντας το νερό μαύρο, ερχόταν σε τέλεια αντίθεση με το γαλάζιο καθρέφτισμα τ' ουρανού.

«Έρχεται από τα βάθη της λίμνης». Ο Έντι έσκυψε προς τα εμπρός. «Σαν θερμοπίδακας». Ήταν τρομοκρατημένος αλλά και περίεργος. «Ή ίσως όχι. Δεν μπορώ να πω με σιγουριά». Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε κάτι τέτοιο. Μετά τις ανατριχιαστικές ιστορίες του Χάρις για το δάσος και την πόλη, ένιωθε έτοιμος να το βάλει στα πόδια, όμως ήθελε και να μείνει, για να δει τι θα γινόταν με τη μαύρη σκιά, που συνεχώς μεγάλωνε. Αυτό θα μπορούσε να συμβαίνει σε κάποιο βιβλίο του Ναθάνιελ Όλμστιντ, όμως φυσικά, είτε ο Έντι από μέσα του, αυτές οι ιστορίες δεν ήταν πραγματικές, ανεξάρτητα από το τι πίστευε ο κόσμος.

Τώρα η μαύρη σκιά στη μέση της λίμνης ήταν μεγάλη σαν νησάκι και απλωνόταν κάτω από το μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειας του νερού. Η γαλάζια εικόνα του ουρανού είχε αντικατασταθεί από το σκοτάδι του βυθού, λες και κάποιος είχε σκεπάσει με μια κουβέρτα τα ουράνια. Όταν ο Έντι κοίταξε ψηλά, είδε τον ήλιο να λάμπει ακόμη, κάπου πίσω από το προπέτασμα των δέντρων, κοντά στον ορίζοντα. Ακόμη κι έτσι όμως, το εσπερινό φως μόλις που κατάφερε να τρυπώσει ανάμεσα από τις κορυφές των δέντρων. Τότε παρατήρησε κάτι ακόμη πιο παράξενο. Μέσα στο νερό άρχισαν να εμφανίζονται λευκά σημαδάκια φωτός, που κινούνταν με τον ελαφρύ κυματισμό της επιφάνειας. Θυμήθηκε ένα βιβλίο που είχε διαβάσει σχετικά με τη φωσφορίζουσα άλγη, καθώς και για ένα είδος γαρίδας που μπορούσε να παράγει μια μικρή ποσότητα φωτός, σαν πυ-

γολαμπίδα. Όμως αυτά τα φωτεινά σημαδάκια δεν έμοιαζαν μήτε με άλγη μήτε με γαρίδες ή πυγολαμπίδες. Έμοιαζαν με κάτι άλλο, κάτι οικείο, που ο Έντι δεν μπορούσε να προσδιορίσει.

«Αστέρια είναι αυτά;» ψιθύρισε ο Χάρις.

Η σκοτεινιά έφτασε στην όχθη, οπότε τώρα, πέρα από τα σημαδάκια, ολόκληρη η λίμνη είχε γίνει μαύρη. Το νερό δεν έδειχνε απλώς βρόμικο, αλλά αδιαπέραστο και απύθμενο. Ο Έντι με προσοχή έσκυψε λίγο πιο μπροστά. «Έχεις δίκιο» είπε. «Θυμίζει... καθρέφτισμα του νυχτερινού ουρανού». Κοίταξε ψηλά τα θυσανωπά σύννεφα, που ταξίδευαν στον απογευματινό ουρανό, και κούνησε το κεφάλι του μπερδεμένος. Έσκυψε και πήρε άλλο ένα βότσαλο από την άκρη του νερού. Ήταν έτοιμος να το πετάξει μέσα για να δει τι θα συμβεί, όταν ο Χάρις τον άρπαξε από το χέρι.

«Μη!» του είπε. «Κοίτα».

Τα άσπρα σημαδάκια είχαν γίνει κόκκινα. Ο Έντι συνειδητοποίησε πως δεν έμοιαζαν πια με αντανakλάσεις αστεριών. Τώρα τα φώτα έπλεαν κοντά στην επιφάνεια του νερού, τόσο κοντά, που, αν άπλωνε το χέρι του, θα τα έπιανε. Το θέαμα ήταν υπνωτιστικό. Άρχισε να ζαλίζεται. Ξαφνικά συνειδητοποίησε τι θα ακολουθούσε. Το είχε διαβάσει σ' ένα από τα βιβλία του Ναθάιελ Όλμσιντ το περασμένο σαββατόβραδο.

«Έντι, φύγε από κει!» Ο Χάρις τον τράβηξε απότομα προς τα πίσω τη στιγμή που κάτι μεγάλο έκανε τα νερά ν' αναταραχθούν στο κέντρο της λίμνης. Αρκετά κύματα χάιδεψαν με σιγανό παφλασμό την όχθη. Χωρίς να μπορεί να τραβήξει τα μάτια του, ο Έντι ένιωσε το